

MIRNICS GYULA

A vietnámi disznó

Bika Jani volt a falu legerősebb legénye a hetvenes években. Három fejjel magasabb volt a második legerősebb legénynél, karjai olyan vastagok voltak, hogy nadrágszíjjal kellett felcsatolni a karóráját. Bika Janiban olyan elemi erő lakozott, hogy kinyíltak a háza ablakai, ha egy nagyobbat szellentett. Néha, jókedvében, összerágott egy kétméteres kutyaláncot, aztán csapágygolyókat köpött. Egy szó, mint száz: Bika Janinak nagy tekintélye volt.

Egyszer disznóvágásra hívták az alvégbe. Meg is jelent hajnalban, hozta a késkészletet, amit egy németországi TV Shop-ból rendelt. A gazda elővezette két fiát, huszonéves suhancokat, segítségnek. Megitták a kávé, megitták a pálinkát, úgyhogy Bika Jani fenni kezdte a kését és felszólította a gazdát, hogy hozza elő a disznót. Előbb beszéljük meg a részleteket, mondta a gazda. Bika Jani elmondta a szokásos bérét, nem kevés pénz de senki sem dolgozott úgy, mint ő: egyik kezével felemelte a disznót, a másikkal meg fél perc alatt kitisztította. Hát ez elég drága órabérnek, vakarta meg a tarkóját a gazda, hiszen van segítség is – és a két suhancra mutatott, akik kellemesen felmelegedtek a pálinkától és hógolyócsatába kezdtek. Jól van, felelte Bika Jani, megcsinálom fele bérért, hogyha ezek a fiatal emberek rendszeren segítenek. A gazda odaintette a fiait és a fészkerhez mentek. Menjél előre, tolt a fészerajtóba Bika Janit.

Bika Jani belépett a félhomályos fészkerbe, és abban a pillanatban becsapódott mögötte az ajtó, és kattant a retesz. Hirtelen sötét lett, csak a deszkák közötti résekben bevillanó reggeli napfényben látszottak a táncoló porszemek. Mi a fene, gondolta Bika Jani. Alig látott a sötét helyiségben, meresztgetni kezdte a szemét. Ahogy így erőlködött, tömény ganészag csavarta meg az orrát. Olyan erős trágyaszag volt a fészkerben, hogy Bika Janinak a fülén keresztül kellett levegőért kapkodnia. Tett egy lépést, és térdig süppedt a puha, meleg ganéba. Körbetapogatott, és mindenhol ganéhegyekhez ért a keze. Nagyon úgy festett, hogy ezt a trágyát már jó ideje gyűjtik ide.

Ekkor a legsötétebb sarokból horkantást hallott. Nem egyszerű röffentést, amit az embert üdvözlő sertés szokott fújni az orlikain át, hanem egy vérfagyasztó, rövid, rekedt horkantást, ami a torkát köszörülő tűzokádó sárkány hangjára emlékeztette hősünket, noha nem hallott még sárkányt előtte torkot köszörülni, de ilyen horkantással sem volt soha dolga. Bika Jani nem pottyantott a gatyába, bátor lépésekkel a sarok felé indult, elszántan megmarkolva kését. Kicsit nehéz volt a haladás a mindent ellepő savanyú szagú pempőben, de néhány cuppanó lépés és odaért a disznóhoz.

Erre még Bika Jani sem készült fel. A sarokban egy hatalmas jószág ült a hátsó csülkein, így, ülő pozícióban meghaladta a kétméteres magasságot is, úgyhogy Bika Janinak hátra kellett döntenie a fejét, hogy a disznó sárga szeméibe nézhessen. Sok mindent látott már életében, de ilyen állathoz még nem volt szerencséje. A disznó nagyobb volt, mint egy tehén, puha, rózsaszínű bőrét barnászöld szarcsíkok tarkították. Farkát maga mellé csapta, úgyhogy meg lehetett állapítani, hogy ez bizony vastagabb a szennyvíz-elszívó traktor

csövénél. Hát még a szemei! Csakis azt a népmesékből ismert kifejezést lehet rá alkalmazni, hogy: tányérszemű.

Bika Jani hatalmas üvöltéssel ugrott a disznóra, két szeme közé mélyesztette az ötvencentis Solingen pengét. A disznó horkantott egyet, rezignáltan. Bika Jani előkapta a második kését, a harminccentis fűrészélű pengével, és újra a disznóra vetette magát. Már két hatalmas penge meredt ki a disznó szemei közül, de még mindig egy helyben ült és csodálkozva horkantott az előtte lihegő böllérré. Most már Bika Jani is kezdett elbizonytalanodni, öntudatlanul csikorgatta a fogát, hogy apró szikrák röppentek ki a szájából. Szerencsére észrevette, hogy a fészter egyik gerendája kissé kibillent a helyéről, odaugrott, megmarkolta, és tiszta erőből átdöfte a disznó fejét. A hatalmas jószág még mindig nem értette, hogy mit akar tőle Bika Jani, de már nem is volt ideje gondolkodni, még egy utolsót horkantani sem, mert a fejére zuhant a fészter tetőszerkezete.

Egy teljes hétig tartott a transzírozás. Ebből az egy szúrásból húsz sonkát, negyven oldal szallonnát és három kilométer kolbászt tudtak felfüstölni, és még így is maradt annyi hús, hogy a falu minden családja jóllakott a torosból. A történet befejezéseként még meg kell említenem, hogy dacára a disznóölés nehézségeinek, a gazda – akiről kiderült, hogy évek óta egy résen keresztül eteti a disznóját, mert annyira fél tőle – fele bért fizetett, a meg egyezés szerint. Hát, így megy ez a mi kis falunkban.

Tragédia a kasatélyban

A falumnak a határában, a Dombos–Szeghegy vasúttól és az Iszalagos-erdőtől határoltan van egy birtok, melyen csak repec tenyész, annak a birtoknak a közepén pedig valaha állt ott egy kasatély. Benne van már süllyedve a földbe, csak hajdan nagyszerű tornyának utolsó fél métere ácsingózik kifele a végtelen világoskék dombosi égnek. Mikoron még jómagam süldő voltam, lehetett kint játszani a romnál, a legjobban lehetett katonásat játszani. Összecsődült a sok henye zsvaj és nekiosztokodtunk, kik legyenek a jók és kik a rosszak. Élvezni a játékot főleg a rosszak csoportjának lehetett, mert a jóknak tiltva volt a kasatély tégláját szerzte dobolni, hanem vigyázni kellett a romra. Hogy mostanra már alig van maradék a kasatélyból, arra kell gondolni, hogy a rosszak itten győzelemmel jártak. Szomorú annak a szíve, aki lássa mostan málnani a gyerekkor szépméltű játékerét. Pediglen volt, hogy megpróbálták helyreépíteni a foszlott falakat. Katonákat fektettek a boltozatos kasatélytermekbe, de azoknak éjjeli verejtéke salétromot csapott ki a falakon. Merthogy az ellenségtől rettegő ember salétromot izzadik. A katonák után üzletember vásárolta meg a kasatélyt, mivelhogy a falutól messze, de közel fekszik, bordélyat akart ottan nyitni. Ennek a kiséletű bordélynak volt egy esete.

Azt a legendáját mindenki ismeri a kasatélynak, hogy ki falába vési nevét, örökemléküvé válik. Ennek az az oka, hogy a hajdani kasatélyépítő birtokosnak fiatalon meghalódott igen szeretett gyermeke, és ezen fájdalomában úgy megkeseredett a birtokos, hogy lezáratta a

kasatély tornyát, belevéselte a torony falába a hívószót, mellyel örök időkre a toronyba hitta kísértetni a gyermek szellemét. Azóta áll a bevésés a torony falán: Babának. Ezt még meg lehet mostan is figyelni. És a régi bevésés mellé még sok került azóta, mivelhogy minden szerelmes a faluból oda kiment és fáradtsággal bevéselte a nevét. Ezek a nevek mind ott maradtak, hiába vakoltatta az üzletember a legügyesebb kőművesekkel az épületet: a nevek mindég halványan átütöttek a burkolaton.

Élt a bordélyban minden szobában egy szép lány, aki puha volt, mint a kelttészta, és rájuk vigyázott a házaspár, akit az üzletember fogadott fel: Menyét József és neje: Elvira. Ezek mogorva emberek voltak, csak a faluból kilátogató igazgatóknak és szervezőknek hajlongtak meg nagyokat. A férfi amúgy söprögetett a kasatély körül, a neje pedig zöldségekből szirupot főzött a lányoknak, és adagolta az illatos szapanyt, hogyha vendég érkezett.

Egyszer egy új lányt hoztak a faluból a bordély legszebbik szobájába, a toronyszobába: Hajnal Terikét, aki duzzadt volt, mint a jázminszirm, és színre is, ízre is olyan volt a combja, mint az ákácmez. Mikor ezt a lányt Menyét József meglátta, szikrákat vert a szeme és összeszorult a szíve. Onnantól kezdve mindég Hajnal Terike körül sompolygott, és mikor a lány vendéget kapott, József a szobájába zárkózott a nyögések zaja elöl és néha megesett, hogy olyan kint okozott neki ez a szerelem, hogy körmeivel tíz mély csíkot vájt a falba. Feltűnt mindez mogorva, bajuszoszájú és fokhagymaszagú feleségének, és aztán minden estére sivalkodásban törött ki és megcsupálta férjűrját. De Józsefnek már nem ért semmi fenyítés, kábult volt ő a szívnek örült hatalmától. Így aztán Menyét Elvira megfogta a régi legenda eszméjét, belevéselte egy fokossal a falba, hogy József + Elvira, aztán belopózott sorban férjéhez, majd Hajnal Terikéhez, és azzal a fokossal, amivel a falat véste, olyat cselekedett, hogy leírnom iszonyú lenne. Mégis e tragédiának vége, hogy csuda történt a dombosi kasatélyban. Mikoron kijöttek a biztosok és lepecsételték a bordély kapuját, minek vége a kasatély enyészete lett, találtak a két összeszabdalt holttest mellett egy megtévelyodott asszonyt, aki úgy bámult a falon egy bevésést, mintha a nagy Sátánt magát vizsgálná, merthogy azt a bevésést ő követte el tegnapi napon, és mégis, az a bevésés az örökkön fennmaradó szerelemről tudósít, mivel azt írta ottan, hogy Menyét József + Hajnal Terike.